

משא נרחום

מתורתו של מורנו הרב הגאון רבי נחום שיינין שליט"א

לע"נ הרבנית הצדקנית טובה גיטל בת הרה"צ ר' הלל כהן זצ"ל, שמסרה נפשה על תורת בעלה יבלחט"א

בגדרי המוציא מחבירו עליו הראיה

וברש"י שם ד"ה המוציא מחבירו עליו הראיה האריך וכתב כהאי לישנא המוציא מחבירו עליו הראיה עליו להביא עדים לברר את הספק, ודאורייתא היא בב"ק (מו' ב') מי בעל דברים יגש אליהם יגיש ראיה אליהם. ע"כ.

ד. ודברי רש"י קשים בתרתי:

א. דהא בגמ' שם להדיא מסקינן דלא בעינן קרא לדינא דהמע"ה אלא דסברא,, מאן דכאיב ליה כאיבא... והלכך דרשינן לקרא לדרשה אחריתא.
ב. בכמה דוכתי בש"ס דאמרה הגמ' המוציא מחבירו עליו הראיה לא האריך כלל רש"י וכתב על מאי דאמרינן בגמ' רק,, עליו הראיה- בעדים" (ראה בב"מ ב' ב' ושם ו' א').

ומאי האי דכאן שינה רש"י דרכו והאריך כל כך בזה.

ה. ואף כי על הקושיא הראשונה אפשר לתרץ דבירושלמי סנהדרין פ' ג' הלכה ה' ילפינן לדינא דהמע"ה, לא כמו דנאמר בבבלי דידעינן לה מסברא ולא צריך קרא לכך, והירושלמי יליף לה מהאי קרא ד,, מי בעל דברים...".

אך באמת צ"ב גם דברי הירושלמי האם לית ליה להירושלמי הך סברא דהיא סברא פשוטה בבבלי?!! ואף אם נמצא פשר דבר בעצם הירושלמי עדיין לא מיושב לן אמאי שבק רש"י את הנאמר בבבלי ונקט כהירושלמי.

וכפי שכאמור בכל הש"ס לא הביא רש"י לימוד להמע"ה מהפסוק ד,, מי בעל דברים... וצ"ע.

* * *

ו. ואשר יראה לומר בזה דהנה באמת מצינו תרי גווני דאמרינן המוציא מחבירו עליו הראיה:

א. באופן דהתובע תובע מחבירו אך אין כל בסיס לתביעתו שבי"ד יחליט דנוציא ממון מהבעלים, ואין אפי" הו"א להסתפק ולמה להעביר הממון מהנתבע לתובע.

ואל הזקנים אמר שבו לנו בזה עד אשר נשוב אליכם, והנה אהרן וחור עמכם מי בעל דברים יגש אלהם (פ' כד' פסוק יד')

א. בב"ק בריש שור שנגח את הפרה (מו' ב')... אמר רב שמואל בר נחמני מנין להמוציא מחבירו עליו הראיה שנאמר מי בעל דברים יגש אליהם יגיש ראיה אליהם.

מתקיף לה רב אשי הא למה לי קרא סברא הוא, דכאיב ליה כאיבא אזיל לבי אסיא, אלא קרא לכדר"נ אמר רבה בר אבוה דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה מנין שאין נזקקין אלא לתובע תחלה שנאמר,, מי בעל דברים יגש אליהם,, - יגיש דבריו אליהם.

הרי לנו מסקנת הגמ' דהמוציא מחבירו עליו הראיה לא בעינן קרא, אלא סברא היא, וקרא אתא לדינא דאין נזקקין אלא לתובע תחלה.

ב. וכבר תמהו הרבה מן האחרונים על הרמב"ם שלא הביא הלכה זו דאין נזקקין אלא לתובע תחלה, שהרי עולה מסוגיית הגמ' שזה ילפינן מהפסוק מי בעל דברים יגש אליכם... וצ"ע.

* * *

ג. ובכדי ליישב את השמטת הרמב"ם, נבאר בהקדם תמיהה רבתי אשר בענינו לא זכינו להשיג דברי רש"י מש"כ בגיטין מח' ב'.

דשם אמרינן בגמ' אליבא דרבי ישמעאל דדרשינן מיטב שדהו של ניזק ומיטב כרמו של ניזק, ואקשינן ולרבי ישמעאל אכל שמנה משלם שמנה אכל כחושה משלם שמנה, ומשני אמר רב אידי בר אבין הכא במאי עסקינן כגון שאכלה ערוגה בין הערוגות ולא ידעינן אי כחושה אכל אי שמנה אכל,, - דמשלם ליה ממיטב, אמר רבא אילו ידעינן דכחושה אכל משלם כחושה השתא דלא ידעינן משלם שמנה, המוציא מחבירו עליו הראיה.

כשמואל והמהר"ם שם כתב ישוב וכתב שהוא בדוחק.

ט. על כל פנים עלה בידינו כל שאלת הגמ' למה לי קרא סברא היא, היא רק אליבא דרב, דממ"נ בכה"ג דליכא רובא אין כל סברא דנוציא מן המוחזק מכח טענות בלבד, דעל זה יש לנו סברא דמהיכי תיתי להוציא מידו, במה עדיף התובע מן המוחזק, ואלא בגוונא דאיכא רובא הרי לרב אין ה"נ הולכין אחר הרוב ומוציאין מיד המוחזק מכח הרוב, ועל כן אליבא דרב בלבד הקשתה הגמ' למה לי קרא סברא הוא, דממ"נ אם אין רוב מהיכי תיתי להוציא וזה סברא, ואם יש רוב הרי אליבא דרב באמת מוציאין ודו"ק.

י. עוד מצינו דבמהלך זה דקושית הגמ' היא לא אליבא דהלכתא נקט גם הפנ"י בחדושו לב"ק (מו' ב' ד"ה אמר רבי שמואל בר נחמני מנין להמוציא...) וכתב בתוך דבריו... ואם כן הא דמקשה למה לי קרא, היינו לרב דוקא דלשמואל ודאי איצטרך.

ובהמשך דבריו יישוב הפנ"י היטב את הקושיא שהבאנו לעיל אמאי השמיט הרמב"ם את דין הגמ' של מנין שאין נזקקין אלא לתובע תחלה, דהוא דינא דגמ'.

ואסברה לן הפנ"י דכיון דכל מה שהגיעה הגמ' לחדוש זה מכח דרשת הפסוק „מי בעל דברים...” דסברה הגמרא דלהמע"ה אין צריך לפסוק זה דסברא הוא „מאן דכאיב ליה כאיבא...” אבל כל זה הוא רק אליבא דרב, אבל אליבא דשמואל דהלכתא כוותיה בעינן קרא ד„מי בעל דברים יגש אליכם...” בכה"ג שלתובע יש רוב שמסייעו, והרי אנן פסקינן כשמואל, א"כ לא אייתר קרא למדרש דרשה דמנין שאין נזקקין אלא לתובע תחלה. ואם כי מצאתי בתומים סי' כד' ס"ק א' שכתב על דברי הפנ"י ומסקנת דבריו היא ז"ל: „...ודברים כאלה המה רק פלפולא בעלמא דא"כ כל מימרא דרב נחמן, ורבה בר אבוה ונהרדעי (דשם בגמ' ב"ק כתבו על דברי רב נחמן ודרשתו מקרא שאין נזקקין אלא לתובע תחלה פעמים שנזקקין לנתבע תחלה והיכי דמי דקא זלי נכסיה), יהיה הכל שלא אליבא דהלכתא וכאפס ואין, ואדרבה אם כל הני אמוראי אמרו למלתייהו בסתם והוא אליבא דסומכוס, ה"ל לקבוע הלכה כסומכוס כסוגיין בכל הש"ס. עכ"ל. זו דעת התומים.

ב. גוונא אחרינא הוא באופן שעפ"י כללים בהלכות אחרות בתורה או בראיות כל שהן, – על פיהן היה מקום להוציא מן המוחזק ולהעביר לתובע כגון כאשר יש רוב דמסייע לתובע, ואעפ"כ אנן קיי"ל דגם בכה"ג אין מוציאין מהמוחזק.

ואין מקום לומר דהתורה אמרה דבכל ענין של ממון אין כלל מקום להחליט עפ"י רוב דכל שאלה בממונות מופקעים מהלכתא דרוב וכמו דאמרינן דעד אחד לממונות לא מהני להוציא ממון על אף שבאיסורין מהני עד אחד.

אין הדבר כן, דהדבר מוכח שיש מקום שהולכין אחר הרוב אף בממון, בכה"ג שאין מוחזק, וכפי שכתבו התוס' בכתובות טו' ב' ד"ה להחזיר לו אבידה ובשיטמ"ק שם, ובב"ב כג' א' ד"ה והא איכא נכרים ובב"ב כג' ב' ד"ה נפול הנמצא.

ולהלכה קיי"ל כשמואל דאין הולכין בממון אחר הרוב להוציא מן המוחזק אע"פ שבכל התורה כולה בנפשות ובאיסורים אזלינן בתר רובא.

* * *

ז. ומעתה איך נפרנס הסוגיא דב"ק דלא בעינן קרא לומר דהמע"ה משום דסברא הוא, דאכתי יש מקום רב לומר דבעינן לקרא דהמע"ה בגוונא דאיכא רוב למוציא והו"א דילכו אחר הרוב, וכפי שמסתבר דהא בכל התורה אזלינן בתר רוב, ועל זה בעינן קרא ד„מי בעל דברים יגש...” דאף בכה"ג בסוג הזה של המע"ה שיש מקום לומר דאזלינן בתר רובא אשמעינן קרא דגם בכה"ג שיש רוב למוציא ג"כ לא מהני.

ומה שנאמר בגמרא למה לי קרא סברא הוא אפשר להלום רק על האופן הא' כשהוא מוחזק ואין שום סיוע לתובע, על זה ברור דלא מצרכינן קרא אלא סברא הוא. וצריכים אנו לרב בזה.

ח. ואמנם כן מצאנו שכבר עמד על דברי הגמ' שם המהר"ם וז"ל:

יש לדקדק מה פריך רב אשי למה לי קרא סברא הוא, הא קמן דסומכוס ס"ל דיחלוקו, ועוד נימא דקרא אתא אפי' היכא דאיכא רובא נגד החזקה (כנגד המוחזק) כהיא דרב ושמואל דלעיל (כז' ב') דרובא דאינשי לרדיא זביני דליכא למימר סברא הוא דהא חזינן (דרב) ס"ל דאזלינן בתר רובא, ואשמעינן קרא דאפילו הכא אמרינן דהמע"ה

והלום ראיתי ביפה עינים על ב"ק (כו' ב') ד"ה קמ"ל שעמד כבר על מדוכה זו והביא בשם הגר"א דלירושלמי דס"ל דלכו"ע אין הולכין ממון אחר הרוב ס"ל לרב דהוה מקח טעות טעמו הוא משום דאף שור שנמכר לשחיטה אין דרך לשוחטו מיד והסברא שכשנמצא נגחן דעת רב דהוה מקח טעות הוא מחמת הזמן הוה שיצטרך להחזיקו עד לשחיטה עיי"ש).

על כל פנים בהא נחתנין ובהא סלקינן דלדעת הירושלמי אין כלל מחלוקת בדין אם הולכין בממון אחר הרוב, ולכו"ע אף לרב אין הולכין בממון אחר הרוב.

וא"כ שפיר טובא מה שהביא הירושלמי לשיטתו דקרא ד,,מי בעל דברים יגש..." למדרש מיניה דהמע"ה, דבעינן לקרא בכה"ג דיש רוב לתובע, ומסברא אדרבא הו"א דהסברא נותנת דכמו דמהני בכל התורה כולה דין רוב יהני גם לממון להוציא מן המוחזק, על זה אתי קרא ללמדנו שאין הולכין בממון אחר הרוב והמוציא מחבירו עליו הראיה.

ומצאנו דבר נפלא בתרוה"ד סי' שנט' ששם כתב בתוך דבריו ונראה דהא דקיי"ל אין הולכין בממון אחר הרוב היכא דאיכא חזקת ממון נגד הרוב אע"ג דבשאר דוכתא אמרינן רובא וחזקה עדיף, - דשאני חזקת ממון דאית בה טעמא המוציא מחבירו עליו הראיה" - ורובא לא מקרי ראייה.

יג. ומעתה זכינן לדין בס"ד לעמוד ולהבין ולישב את דעת רש"י בגיטין מח' ב' דהיא נפלאה מאתנו כפי שהקשינו לעיל כמה קושיות על דבריו.

ובכדי לזכות לירד לעומק דבריו נקדים מה דשם בסוגיית הגמ' בגיטין ובב"ק עמדו כל המפרשים איך היה הו"א לרב אידי בר אבין למימר דכשאכל ערוגה בין הערוגות ולא ידעינן אי כחושה אכל או שמנה אכל דמשלם שמנה, האם לית ליה כלל דהמע"ה, ואיזו הו"א דמספק נוציא ממון מן המזיק המוחזק במעות וכפי שבאמת הקשה עליו רבא, דינא הכי המוציא מחבירו עליו הראיה"???

ותירצו בספר גדולי שמואל על ב"ק בסוגיא שם, וכן עולה מדברי הגהות מלא הרועים שם, דעסקינן בכה"ג שרוב הערוגות היו שמנות, ולכן הו"א וזו היתה סברתו של רב אידי בר אבין דנלך בתר רוב, הואיל ורוב הערוגות שמנות ולא ידעינן אי כחושה אכל אי שמנה אכל משלם שמנה משום דרובם שמנות.

יא. על כל פנים כאמור דעת המהר"ם והפנ"י דלא בכל גווני דהמע"ה אמרינן דסברא הוא ולא בעינן קרא על זה, אלא רק כשאין כל טעם וסיבה לתביעת התובע אבל בכה"ג שהרוב מסייעו צריך לקרא ד,,מי בעל דברים..." דהמע"ה לומר דלא אזלינן בתר רובא.

* * *

יב. ואם כנים אנו בדברים אלו מה יומתק לנו דברי הירושלמי אמאי יליף לה הירושלמי לדינא דהמע"ה מקרא ד,,מי בעל דברים...", והקשינו והרי בבבלי אמרינן דלא בעינן קרא על זה כלל דסברא הוא ואמאי הוצרך הירושלמי לקרא.

והנה אמנם בדרך קלה ניתן לומר בפשיטות דלא רצה הירושלמי לילך בדרך הבבלי דסוגייתו תהיה אליבא דרב ולכן הוצרך לקרא.

אך גדולה מזו וסברא אלימתא היא מאד מאי דהוצרך הירושלמי לקרא, והוא לפי הירושלמי לשיטתו.

דהנה בירושלמי בב"ק ריש פרק שור שנגח את הפרה דאמרינן שם ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה ואם משנגחה ילדה הקשה, הירושלמי וכי כל הפרות מפילות, נהלך בהם אחר הרוב ואימור מחמת נגיחה הפילה, ומשני שם בירושלמי, זאת אומרת שלא הילכו במדת הדין בממון אחר הרוב."

וכן הוכיח הירושלמי בכתובות בריש פ' ב' הלכה א' ממתני' דשם אמרינן דרק אם יש עדים שיצאת בהינומא וראשה פרוע אז כתובתה מאתיים, והקשה הירושלמי, והלך אחר הרוב ורוב הנישאות בתולות נישאות אמור מעתה בתולה נישאת, ומשני בירושלמי זאת אומרת שלא הלכו למדת הדין לממון אחר הרוב, הרי לדעת הירושלמי ללא חולק אין הולכין בממון אחר הרוב.

(אמנם כן לפ"ז צ"ע איך יפרש הירושלמי מחלוקת רב ושמואל במוכר שור לחבירו ונמצא נגחן, והא לדעת הירושלמי מתרי מתני' מוכח דאין הולכין בממון אחר הרוב ואיך יכול רב לחלוק על כך, ובירושלמי בשבועות פ' ה' הלכה ג' הביא את מחלוקתם של רב ושמואל במוכר שור לחבירו ונמצא נגחן, ואיך יפרנס רב את שיטתו בזה דהוה מקח טעות בנמצא נגחן דהרי בפשטות הטעם הוא משום הלך אחר הרוב אנושים קונים שור לרידיא.

ומשמיה דמרנא הגאון ר' שמעון שקאפ זצוקללה"ה מטו בה דתירץ דבאמת כל איסור גזל אין יסודו איסור ככל האיסורים, אלא איסור גזל מיתלא תלי בדיני הממונות, וכאשר בדיני הממונות נפסק דאי אפשר להוציא מיד אדם הרי אי אפשר לומר דהוא ספק גזלן דאיסור גזל נובע ומיתלא תלי רק בהלכות ודיני ממונות, וכל זמן שלא פסקנו שהוא מוחזק שלא כדין אין מקום לאיסור גזל כלל.

ובדרך אפשר, – אפשר לומר דזה גופא מחלוקת רב ושמואל, דרב ס"ל דכל דיני גזל יסודו ושורשו באיסורין, ואנן אזלינן בהא כמו בכל דיני איסורין, וכמו דבכל דיני איסורין ונפשות מהני רוב, ה"ה גם בדיני ממונות, וזה כפי שהניח המהר"י בסאן.

ברם שמואל דעתו כפי שאסברה לן הגרש"ש זצוקללה"ה דבממונות יסודו ונמדד כולו בהלכות ממונות, וכיון דאמרה תורה דאפי' כשיש רוב דבאיסורין מהני, – אפקיה רחמנא ונאמר דכאן נלך אחר דיני הממונות, ורק אחר פסיקת דין הממון אזי שייך לתלות אם שייך איסור גזל או לא, וכמו שאסברה לן התרוה"ד כנ"ל דאמרה תורה המוציא מחבירו עליו הראיה, ורוב לאו ראיה הוא.

ואם כנים אנו בדברים אלו ניתן לומר ולדייק בדברי הגמ' ב"ב צב' ב' לגבי מכר שור לחבירו ונמצא נגחן רב אמר הרי זה מקח טעות, בתר רובא אזלינן ורובא לרידיא זבני, ושמואל אמר לך כי אזלינן בתר רובא באיסורא בממונא לא, אמאי איצטריך הגמ' להאריך ולהסביר דברי שמואל ולומר דבאיסורין אזלינן בתר רוב, דכשם שאצל רב אמרינן בסתם זיל בתר רובא בלי טעם, גם אצל שמואל סגי בכך שנאמר דפסקה למלתא ולהלכתא דלא אזלינן בתר רוב בממונות, ומדאיצטריך לומר ושמואל אמר לך כי אזלינן בתר רובא באיסורא, בממונא לא אזלינן, על כרחך זהו הטעם משום דהפסוק אפקיה לדין רוב מממונות.

טו. ועתה נחזי אנן בכל דין ודברים שבין תובע לנתבע במטלטלין כאשר התובע הוא מ"ק, ומכח היותו מ"ק תובע את החפץ, ולעומתו הנתבע הוא מוחזק לא משגחינן בזה שהתובע הוא מ"ק ומוקמינן ביד המחזיק, וטעמא בעי למה אנחנו מעדיפים את המוחזק על פני מ"ק.

והסבר הדברים נראה כך דכל מ"ק התוקף שלו הוא רק כשאין מוחזק כנגדו ויסוד הדברים אפשר לפרשו:

מהות כל התוקף של מ"ק אסברה לן בקונה"ס דהוי כחזקה קמייתא באיסורים, ואם כדברי הקונה"ס הרי

ומעתה כמה נפלאים ומאירים דברי רש"י, דרק כאן בגמ' כשרבא חלק על רב אידי בר אבין והקשה עליו „השתא דלא ידעינן משלם שמנה המוציא מחבירו עליו הראיה“.

ושורש מחלוקתן דרב אידי בר אבין ס"ל כרב דאזלינן בתר רובא, ואמטו להכי חייב בספק אי כחושה אכל אי שמנה אכל דישלם שמנה דרוב הערוגות שמנות הם, משא"כ רבא ס"ל כשמואל דאין הולכין בממון אחר הרוב, ולכן על אף דאיכא רובא ג"כ לא אזלינן בתריה, דעל זה הפקיעה התורה דאע"ג דבכל התורה כולה אזלינן בתר רובא ורובא וחזקה רובא עדיף, – בממונות לא אמרינן דרובא וחזקה רובא עדיף, ועל זה אין סברא, דהא אדרבא הסברא אומרת ליזיל בתר רובא, אלא דמקרא ילפינן לה ד, „מי בעל דברים יגש אליכם...“.

וניחא היטב מאי דבב"מ ב' ובדף ו' א' סתם רש"י וכתב „עליו להביא ראיה בעדים“ ולא כתב דילפינן מקרא, דשם אין שום סיעתא למוציא ועל זה לא בעינן קרא אלא סברא הוא, ורק בגוונא דכחושה ושמנה דרוב שמנות בעינן בדוקא למילף מקרא, ולכן הביא כאן בהאי גוונא את ההו"א של הגמרא ונשאר בכך דאפי' למסקנא לגבי זה בעינן קרא, דשלא כדרך כל התורה כולה אפקיה כאן קרא ואמרינן דלא אוקמינן החפץ ביד מאן דאית ליה רובא לטובתו.

וכל זאת עפ"י יסוד של התרוה"ד שהבאנו דקביעות התורה היא דבממונות המוציא מחבירו „עליו הראיה“ ורוב אינו ראיה ולכן לא מהני להוציא מן המוחזק.

* * *

יד. וביסוד ושורש מחלוקת רב ושמואל אם הולכין בממון אחר הרוב או לא, אמינא בזה בעניי בס"ד מלתא חדתא.

דהנה ידועה קושיית המהר"י בסאן איך אמרינן בכל ספק ממונא דהוא חומרא לתובע וקולא לנתבע, והרי אין זה רק ספק ממון הרי זה ספק איסור גזל וספיקא דאוריתא לחומרא, ואיך מוקמינן ביד המוחזק והרי אצלנו הדבר ספק נמצא דאם המוחזק מחזיק אפשר דהוא עובר על איסור גזל וספיקא דאוריתא לחומרא.

ותירץ דממ"נ מה תועלת ומה נרוויח בזה דנעביר ליד התובע הרי אז אצל התובע יהיה זה גם ספק גזל דאולי הוא של הנתבע, ולכן לא משנינן ואוקמינן ביד הנתבע.

מחזיקים אותה כמבררת שהוכחה זו היא לטובת המחזיק, ולעומתו יש רק מ"ק שהוא רק כמו חזקה קמייתא באיסורים שאין בינה לבין בירור האמת ולא כלום אלא הלכה דינית בלבד, – זה הטעם וזו הסיבה דמחזיקין ביד המחזיק במטלטלין.

* * *

טז. ברם על אף שיישבנו דברי רש"י בגיטין מח' ב', עדיין לא נחה דעתנו מתירוץ זה, דהא לכאורה שם הוי קבוע מה שהבהמה אוכלת מן הערוגות, ובקבוע מוכח מסוגיית הגמ' בב"ק בזורק אבן לגו דהוא דאוריתא, וא"כ נפל פיתא בבירא דהא אין שם רוב כלל. וצע"ג.

אך יש לעיין היטב בגדרי הדין דיש אופנים דלא אמרינן דנחשב כקבוע כפי שדנו נושאי כלי השו"ע בדברי הרמ"א בסי' רצב' לגבי שנים שהפקידו אצל אחד, אחד הפקיד מאתיים וזו ואחד הפקיד מאה וזו ונתערבו ונגנב חלק מהם ולא ידיעינן מחלק מי נגנב אזלינן בתר רוב וההפסד מתחלק לפי היחס שביניהם והקשו כל נושאי כלי השו"ע אמאי לא אמרינן דהוי קבוע.

ויש לעיין דאולי לפי אחד מן התירוצים תתישב גם קושייתנו אנו. ואכתי צ"ע.

ברור כשמש דחזקת מ"ק לא מכריעה ומבררת את הספק וכמו בכל חזקה באיסורים דהחזקה אינה מכרעת ומבררת את האמת כשיש לנו ספק, דאטו האם נאמר כשזרק גט לאשה ולא ידעינן אם הגט נפל ספק קרוב לבעל או ספק קרוב לאשה מוקמינן לה בחזקת א"א, האם יעלה על הדעת דחזקת א"א מעידה שהגט נפל קרוב לבעל, או איפכא בספק קדושין דלא ידעינן אם כסף הקדושין הגיע קרוב לה או קרוב להמקדש מוקמינן לה אחזקת פנויה, האם ברור לנו שאכן כסף הקדושין נפל קרוב למקדש, ברור שלא.

וא"כ גם חזקת מ"ק שלדברי הקונה"ס היא כחזקה קמייתא באיסורים ודאי שאיננה מכרעת ומבררת את הספק מי הבעלים האמתיים האם המחזיק הנוכחי או המ"ק.

וא"כ אנחנו אומרים שכשיש היכי תימצי לשבור את החזקת מ"ק שהוא רק דין להנהגה, באופן כזה שכנגדו יש מוחזק והרבה מהראשונים ס"ל דהמוחזק שתפוס אין זה רק הלכה של מוחזקות בלא טעמא, אלא זה מהווה הוכחה שהיא של המחזיק, דאחזוקי אינשי בגנבי לא מחזיקין, וכפי שכתבו תוס' בכמה מקומות.

וא"כ כאשר מחד גיסא יש לנו הוכחה שאנחנו